

και μαζεύτηκαν' στο Ρέντι
και τὸ στρώσανε' στο γλέντι.

Ἄπεργίαι κάθε τόσο, κίτρινα στρατῶν και φούρια,
κάθε μέρα ποὺ ζυπνήσω θά μοῦ ποῦν και μιὰ καινούρια,
πλην ἐγὼ γι' αὐταὶ δὲν χάσκω, Περικλέτο στραβοκέλλη,
γιατὶ ξέρω πῶς τὸ κράτος, ποὺ στρατοὺς ἐξαποστέλλει
ἐναντίον ἀπεργούντων εἰς τὸ Λαβύριον κ' ἄλλο, ἀπεργὸς
ἐκεῖνο πρώτος ἔχει: γίνεαι πρό πολλοῦ.

Π.— Τὸν Ζαίμη δὲν τὴν εἶδες;

Φ.— Πιθανὸν νὰ τρέχη κατι,
γιατὶ μοῦπαν πῶς τὸν εἶδαν νὰ πηγαίη' στοὺς Παλάτι,
κι' ἄρχισαν τὰ σχόλια τῶν συμπόλιται λιμαδῶροι:
τέτοιας ὥρας ὁ Ζαίμη, στοὺς Παλάτι τί γυρεύει;
κι' ἄλλοι λένε, Περικλέτο, πῶς ἐπῆγε μὲ καστόρι;
κι' ἄλλοι λένε πῶς ἐπῆγε μὲ τὴν ψάθα ποὺ ψαρεύει.

Π.— Δὲν πιστεύω, Φασουλῆ μου, μὲ τὴν ψάθα τὴν καλῆ
ἐπισήμως πῶς; μποροῦσε νὰ σταθῆ' στοὺς Βασιλεῖς.
Μὰ κι' ἄν' ἦγε μὲ καστόρι πῶς; μποροῦσε και μ' αὐτὸ
νὰ μιλῆσθαι τὸ και τὸ;

Κάποιο ἄλλον θὰ ζητοῦσε και καμμιά δὲν τρέχει κρίσις,
και νὰ πάψη, μασκαρῆ,
γιὰ τὴν ψάθα τοῦ ψαρεῦ
νὰ μοῦ κἀνῆς συζητήσεις.

Φ.— Χαίρε, ψάθα κλασικὴ
κι' ἀληθῶς ἱστορικὴ! Ἦ
πρέπει γιὰ τὴν ἱστορία
μὲς' στὴν Ἐθνολογικὴ
νὰ σὲ βάλουν Ἐταιρεία.

Πλὴν ἐκτός αὐτῆς τῆς ψάθας λένε, φίλε διπλωμάτη,
και τὰ ρουχα ποὺ φοροῦσε πῶς δὲν ἦσαν γιὰ Παλάτι.
Εἶνος δάκτυλος μὴ εἶναι; τί μυστήρια συμβαίνουν;
τέτοια ρουχα τί σημαίνουν;
μήπως τέτοια παραουσία
κρύβη κάποια σημασία;

Τὸ συμβᾶν αὐτὸ τῆς ψάθας τὸ δίδωσεν ἡ φήμη
κι' εἶπαν οἱ πῶς θὰ γίνῃ προφανῶς ἀντροπή,
ἀλλ' ἀφοῦ, βρε Περικλέτο, πρόκειται περὶ Ζαίμη,
πῆγαίει' στοὺς φαθολόγους νὰ συστήσῃ σιωπῆ.

Ἄπο ποῖον, βρε μπουνταλᾶ,
νὰ τὴν' ἦρε καπελᾶ;

Εἶναι ντόπιος κἀν ἀπέξω πρό πολλοῦ τὴν ἔχει πάρει;

Π.— Ἔως οὕτω νὰ τὸ μάθω, δέξου κάμποσο στηλιχέρη.

Ὁ Κοροθιάτης ὁ καυμένος
ἔνω κάτω γιὰ τὸ γένος.

Πῶ! πῶ! τί ντράβαλα!
πῶ! πῶ! τί κόποι!
μονάχως τάβαλα
μὲ τὴν Εὐρώπην.

Ὁλ' ἔνω κάτω και μιὰ σαλάτα,
και μὲς' στῆς κάψικας και μὲς' στῆ ζέστη
τῶρ' ἀπ' τὴν Κρήτη φθάνουν μακντάτα,
τῶρ' ἀπὸ Σέρβια και Βουκουρέστι.

Και ἦν και θάλασσαν ἀνακινῶ
κι' ὄλοι τοῦ Κόντε τρέμουν τὸ μένος...
τρέχω' στ' Ἀνάκτορα, τηλεφωνῶ,
κι' ἀπ' τὸ Τατόι κατεστειμένους
μὲ τ' αὐτοκίνητο φθάν' ἡ Κορώνη,
και δὸς τοῦ σχεδίου, ποὺ πάει γόννα.

Γιαμὰ μὲ φούνταις δουλειαὶς μεγάλας,
μά και' στοὺς Λαβύρισι τὴ παταρῆκα! ...
ἐμπρὸς πεζούρικαι, ἐμπρὸς καββάλικαι,
μὰρ' στὴν Καμάρτζι, μὰρς και' στὴν Πλάκα.

Μόλις κι' ἐγὼ' στοὺς Φάληρα κατέβω ν' ἀνασκῶ
μοῦ λένε: τρέχ' ἀπάνω,
κι' ἦλθαν μακντάτα ξαφνικὰ
και νέα κρυπτογραφικὰ.

Κτύπησε τὸ ποδάρη μου λένε, Σακαράκα,
γιαμὰ βροντῆ, γιαμὰ φωτιᾶ, γιαμὰ ρουφὸ λά βράκα.
Μὴν πῆξ' στοὺς Φάληρα κ' ἄλλο, ἄλλο,
δράσε και σὺ γεννητῶς,
κοπίαιε κ' ἐπιμελοῦ
ἐφόσον εἶσαι νῆος.

Παραίτα τὸ ραχάτι σου, τὰ γλέντια σου τὰ πρώτα,
και σῦρ'ε' στοὺς Σκουεὶς νὰ πῆξ' νὰ στείλῃ καμμιά νότα.

Σοῦρτα φέρτ' ἀπάνω κάτω,
πάντα' στοὺς καντῆ, στέκος,
κι' ἀπὸ τὸ Σερρακεράτο
μὰ και δρῶ' στοὺς Κοουολάτο
γιὰ νὰ βρῶ τὸν κύρ' Ἀλέκο.

Μὰ και τοῦτον ἐκεῖ πέρα δὲν τὸν' ἔβρισκα δυστυχῶς
κι' ἀναγκάζομαι τὴν νότα νὰ τὴν γράψω μοναχῶς,
κι' ἔτσι κἀνω τὴν δίκη μου και τῶν ἄλλων τὴν δουλειὰ
κι' ὄλοι χάσκουνε και βαζοῦν' στὴν ἀγγάρεμα τὰ σκυλιὰ.

Πότε τρέχω πεζός, πότε τρέχω καββάλα,
και βαστάζ' ὄλοια
'στὴν χερί τὸ πάλω,
'στ' ἄλλο χερί τὸ πένα.

Σκιάζει κόσμο και κόσμο τῆς Κερκύρας τὸ φέρω,
μέσα σ' ὄλα βαρῶ,
και δὲν ἔχω καιρὸ
μήτε Τόσκα ν' ἀκούσω κ' Ἐλιζέρε ντ' Ἀμῆρε.

Και καρπόσαις ποιητῶν,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐστὸς κυρίου Μενδρινῶ Σάριζας νερὸ πωλεῖται
γνήσιο κ' ἀληθινὸ, προσφιλῆς μου συμπόλιται.
Χαίρ' ὑπόψηφιν φαρμάκου κατὰ πάντα σωτηρίου...
ἀριθμὸν ζητεῖτε δύο, δρόμον Ὀφθαλμιατρῆου.

Φραγκίσκος Καλλιόπουλος, ἐμποροφράτης πρώτης,
σὲ τοῦτον ὀφθαλμῶ καθῆς τῆς μόδας διασώτης.
Τὴν ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ κ' ἐγὼ καλὴ τὴν βίσκου
μονάχα γιατὶ κόβετε κοουτούμ' στὸν Φραγκίσκο.
Μαγεύει τοὺς πελάτας του και λεβεντῆ τοὺς δίνει
και ποῖον δῆλο ποῖον ποῖον τὸν κάνει φιγοῦρην.
Διὸ πρὸς τοῦτον σπεύσατε μὲ πλήθος τὸ διαδῶνον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γρωσιὸν Ἀράσιον.